

o.1.Sygn. akt X Ka 333/23

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

19 maja 2023 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie, X Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: sędzia Przemysław Dziwański

Protokolant: prot. sądowy Karolina Popowska

przy udziale prokuratora: Roberta Makowskiego

po rozpoznaniu 17.5.2023 r. sprawy

P. S., B. W., R. W., oskarżonych o czyny z art. 278 § 1 k.k. i in.

na skutek apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych P. S., B. W., R. W.,

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie z 21.12.2022 r. sygn. akt V K 875/19

orzeka

I. w stosunku do oskarżonych P. S., B. W., R. W. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. Ł., adw. K. P. (2) po 420 (czterysta dwadzieścia) zł powiększone o podatek od towarów i usług tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. K. P. (2) 770 (siedemset siedemdziesiąt) złotych 50 (pięćdziesiąt) groszy tytułem zwrotu wydatków poniesionych przez obrońcę w postępowaniu odwoławczym;

IV. zwalnia oskarżonych P. S., B. W., R. W. od ponoszenia kosztów sądowych postępowania odwoławczego, obciążając nimi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	X Ka 333/23
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	3	
CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. **Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji**

Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie z 21.12.2022 r. sygn. akt V K 875/19

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.1.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. **Wnioski**

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

Ustalenie faktów w związku z dowodami

przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

1.5. Ustalenie faktów

1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty

1.6. Ocena dowodów

1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)	

Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiężle o powodach nieuwzględnienia dowodu

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
3.1.	<p>apelacja obrońcy P. S.:</p> <p>I. obraza prawa materialnego - art. 279 § 1 k.k. popelniona wskutek błędnej wykładni znamienia „włamania” wyrażającą się w uznaniu, iż czynów opisanych w tym przepisie dopuścił się oskarżony, który pokonał zabezpieczenie w postaci stalowej linki mocującej rowery, w sytuacji gdy prawidłowa wykładnia tego przepisu prowadzi do wniosku, iż występki kradzieży z włamaniem może być popelniony wyłącznie wtedy, gdy sprawca pokonuje zabezpieczenie chroniące dostęp do pomieszczenia, a nie tylko do rzeczy ruchomej;</p> <p>II. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku polegający na:</p> <p>a) nadaniu nieprawidłowego znaczenia istotnej okoliczności obciążającej w postaci wielokrotnej karalności oskarżonego P. S., podczas gdy karalność ta po 2018 roku nie była związana z popelnianiem nowych przestępstw przeciwko mieniu, a dotyczyła wyłącznie drobnych przestępstw, za które to oskarżony był karany karami nieizolacyjnymi,</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

b) pominięciu istotnych okoliczności łagodzących, takich jak:

- fakt, że czyn został popełniony niemal 5 lat temu, a od tego momentu oskarżony nie powrócił do popełniania przestępstw przeciwko mieniu, kilka lat temu podjął i do dziś kontynuuje pracę zarobkową, co świadczy o negatywnym nastawieniu oskarżonego do popełnienia przestępstwa kradzieży,

- relatywnie niska wartość mienia będącego przedmiotem zaboru, które na dodatek zostało skradzione wspólnie i w porozumieniu z innymi oskarżonymi, a nie wyłącznie przez samego oskarżonego,

- niski stopień użytej siły, determinacji i środków technicznych niezbędnych do dokonania zaboru mienia,

- pozytywna opinia środowiskowa sporządzona przez kuratora sądowego z 29 września 2018 r.,

- ujawnienie przez oskarżonego wszystkich okoliczności związanych z popełnieniem przez niego czynu zabronionego,

- złożenie przez oskarżonego w toku postępowania deklaracji naprawienia szkody i zadośćuczynienia pokrzywdzonym w wyniku kradzieży,

co świadczy o pozytywnej prognozie kryminologicznej wobec oskarżonego i powinno skutkować orzeczeniem kary pozbawienia wolności w niższym wymiarze pozwalającym na jej warunkowe zawieszenie;

c) pominięciu okoliczności przemawiających za zastosowaniem w stosunku do P. S. nadzwyczajnego

złagodzenia kary, tj. jego młodości w myśl art. 115 § 10 k.k., stanowiącej samodzielną przesłankę do zastosowania nadzwyczajnego złagodzenia kary i wynikającej z art. 54 § 1 k.k. szczególnej dyrektywy wychowawczej,

co w konsekwencji doprowadziło do uznania oskarżonego P. S. winnym popełnienia czynu z art. 279 § 1 k.k. zamiast przypisania mu kwalifikacji prawnej z art. 278 § 1 k.k. oraz wymierzenia mu kary 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności zamiast kary pozbawienia wolności w niższym wymiarze pozwalającym na jej warunkowe zawieszenie z uwagi na młodość oskarżonego i okoliczności łagodzące występujące w sprawie;

III. z ostrożności procesowej, na wypadek przyjęcia przez Sąd Okręgowy kwalifikacji prawnej z art. 279 § 1 k.k. dodatkowo **bląd w ustaleniach faktycznych** przyjętych za podstawę wyroku polegający na pominięciu okoliczności, że działanie oskarżonego charakteryzowało się zmniejszonym ładunkiem społecznej szkodliwości, w stosunku do przeciętnego przestępstwa kradzieży z włamaniem, do czego prowadzi bilans elementów przedmiotowo-podmiotowych, tj.

- niższa od typowej skala szkód wyrządzonych przestępstwami (czyli wartości rzeczy będącej przedmiotem zaboru oraz zakresu przełamania przeszkód zabezpieczających dostęp do tej rzeczy),

- brak naruszenia integralności zabezpieczeń cudzego lokalu, czy ogrodzenia, a zamiast tego zabór

rzeczy z powszechnie dostępnej przestrzeni;

- niski stopień użytej siły i środków technicznych niezbędnych do przełamania zabezpieczeń rzeczy stanowiącej przedmiot zaboru;

- popełnienie przestępstwa przy wykorzystaniu dogodnej sposobności, polegającej na słabych zabezpieczeniach przed kradzieżą i braku nadzoru pokrzywdzonego nad przedmiotem wykonawczym kradzieży w momencie popełnienia czynu, brak znaczącego stopnia determinacji w postaci konieczności długotrwałej obserwacji przedmiotu wykonawczego kradzieży czy użycia znacznego stopnia siły lub skomplikowanych urządzeń do przełamania zabezpieczeń,

co w konsekwencji doprowadziło do błędnego uznania, że czyn oskarżonego należy zaliczyć jako kradzież w włamaniem z art. 279 § 1 k.k. bez jednoczesnego przypisania oskarżonemu sprawstwa zarzucanych mu czynów w typie uprzywilejowanym, stypizowanym w art. 283 k.k. i wymierzenia kary pozbawienia wolności w niższym wymiarze pozwalającym na jej warunkowe zawieszenie z uwagi na młodocianość oskarżonego i okoliczności łagodzące występujące w sprawie.

apelacja obrońcy B. W.:

I. odnośnie pkt III wyroku (w którym oskarżony został uznany za winnego popełnienia czynów zarzucanych mu w pkt 1, 2, 3 i 4 aktu oskarżenia tj. czynów z art. 279 § 1 k.k.) **obraza przepisów postępowania**, mogących mieć wpływ na treść wyroku tj. **art. 7 k.p.k., art. 4 k.p.k.** poprzez

przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów wyrażającej się w przyjęciu, że oskarżony dopuścił się zarzucanych mu czynów podczas gdy prawidłowa ocena materiału dowodowego prowadzi do przeciwnego wniosku,

ewentualnie gdyby Sąd nie uwzględnił powyższego zarzutu zarzucam:

II. Odnośnie pkt III wyroku (w którym oskarżony został uznany za winnego popełnienia czynów zarzucanych mu w pkt 1, 2, 3 i 4 aktu oskarżenia tj. czynów z art. 279 § 1 k.k.) **rażąca niewspółmierność kary** pozbawienia wolności w wymiarze 2 lat pozbawienia wolności w sytuacji, gdy po stronie oskarżonego występowały okoliczności łagodzące, które zostały uwzględnione jedynie w niewielkim stopniu, takie jak współpraca z organami ścigania co w konsekwencji doprowadziło do orzeczenia kary zbyt surowej;

III. odnośnie pkt V wyroku (obowiązek naprawienia wyrządzonej przestępstwem szkody) **obraza przepisów postępowania**, mogących mieć wpływ na treść wyroku tj. **art. 7 k.p.k., art. 4 k.p.k.** poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów wyrażającej się w przyjęciu, że szkoda wyrządzona przestępstwem wynosi 1.070 zł na rzecz P. A., wynosi 1.270 zł na rzecz M. M., wynosi 5.000 zł na rzecz J. Z., wynosi 1.000 zł na rzecz A. S. podczas gdy prawidłowa ocena materiału dowodowego prowadzi do wniosku, iż wyrządzona szkoda jest mniejszych rozmiarów.

apelacja obrońcy R. W.:

	<p>obraza przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku, a mianowicie obrazę art. 7 k.p.k., polegająca na przekroczeniu granic swobodnej oceny dowodów przez ocenianie dowodów bez uwzględnienia zasad prawidłowego rozumowania i doświadczenia życiowego, skutkiem czego Sąd I instancji dokonał błędnych ustaleń faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mających wpływ na jego treść, polegających na stwierdzeniu, iż oskarżony R. W. stosował przemoc oraz groźby bezprawne, a także znieważył słowami powszechnie uważanymi za obelżywe funkcjonariuszy Policji - mimo braku dowodów w tym zakresie, co sugeruje, iż w świetle przeprowadzonych dowodów okoliczność ta jako co najmniej wątpliwa winna być rozpatrywana przy uwzględnieniu zasady wyrażonej w art. 5 § 2 k.p.k.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>apelacja obrońcy P. S.</p> <p>Zarzut obrazy art. 279 § 1 k.k. nie jest zasadny. Zdaniem sądu okręgowego włamanie jako sposób działania sprawcy kwalifikowanego typu kradzieży określonej w art. 279 § 1 k.k. nie polega wyłącznie na przeniknięciu sprawcy do wnętrza zamkniętego pomieszczenia na skutek przełamania jego zabezpieczeń, lecz może polegać na przełamaniu zabezpieczeń zamykających dostęp do mienia i jednoznacznie manifestujących wolę właściciela (użytkownika)</p>		

mienia niedopuszczenia do niego niepowołanych osób.

Sąd okręgowy dostrzega, że na przestrzeni lat doszło do ewolucji interpretacji pojęcia „włamania”. W XX wieku Sąd Najwyższy w uchwale z 25 czerwca 1980 r. w sprawie o sygn. VII KZP 48/79, przyjął, że kradzież z włamaniem zachodzi wtedy, gdy jej sprawca zabiera mienie w celu przywłaszczenia w następstwie usunięcia przeszkody materialnej, będącej częścią konstrukcji pomieszczenia zamkniętego lub specjalnym zamknięciem tego pomieszczenia utrudniającym dostęp do jego wnętrza (OSNKW 1980, z. 8, poz. 65). Uznano wówczas, że z istoty włamania wynika, iż jego obiektem może być tylko pomieszczenie zamknięte. Jednakże już wtedy przyjmowano, że sposób dostępu do tego pomieszczenia jest dla bytu przestępstwa kradzieży z włamaniem obojętny i wskazywano na m.in. posłużenie się skradzionymi bądź znalezionymi oryginalnymi kluczami, czy też skradzionymi lub znalezionymi hasłami szyfrowymi.

Pogląd taki był często przyjmowany po wejściu w życie Kodeksu karnego z 1997 r. Sąd Najwyższy w wyroku z 9 września 2004 r. w sprawie o sygn. V KK 144/04 orzekł, że nie ma podstaw do wykładni rozszerzającej w porównaniu z poprzednio ukształtowaną pojęciem kradzieży z włamaniem, w szczególności przez objęcie nim zaboru rzeczy zabezpieczonej wprawdzie przed zaborem stosownym urządzeniem mechanicznym, ale znajdującej się poza zamkniętym pomieszczeniem.

Jednakże później w XXI wieku ów pogląd zaczął znacznie ewoluować. Sąd Najwyższy w postanowieniu z 6 grudnia 2006 r. w sprawie III KK 358/06 doszedł do wniosku, że zabór w celu przywłaszczenia samochodu znajdującego się na otwartej przestrzeni, po uprzednim usunięciu zabezpieczenia uniemożliwiającego przedostanie się do jego wnętrza (otwarcie drzwi przy pomocy tzw. łamaka) wyczerpuje znamiona kradzieży z włamaniem w rozumieniu art. 279 § 1 k.k. Stwierdził też, z czym sąd okręgowy całkowicie się zgadza, że określenie "włamanie" jest pojęciem prawnym, którego treść jest ustalana autonomicznie w obszarze prawa karnego, zgodnie z przyjmowanymi regułami wykładni i może odbiegać od jego potocznego rozumienia. Tak więc judykat ten odchodzi od rozumienia „włamania” jako zaboru rzeczy znajdującej się w zamkniętym, zabezpieczonym pomieszczeniu.

Kolejny wyłom w dwudziestowiecznym rozumieniu „włamania” przyniosło postanowienie Sądu Najwyższego z 24 czerwca 2010 r. w sprawie V KK 388/09. Sąd orzekł, że pokonanie, przez zniszczenie (uszkodzenie) przeszkody w postaci ogrodzenia zabezpieczającego mienie, dokonane w celu zaboru cudzego mienia, może być uznane za przestępstwo kradzieży z włamaniem w rozumieniu art. 279 § 1 k.k. Tak więc ten judykat jeszcze bardziej odchodzi od rozumienia „włamania” jako zaboru rzeczy znajdującej się w zamkniętym pomieszczeniu.

Rozwój zabezpieczeń elektronicznych w XXI wieku

skłaniał z biegiem lat w coraz większym stopniu orzecznictwo i doktrynę do odchodzenia od warunku ulokowania rzeczy w pomieszczeniu zamkniętym, szczególnie w razie przełamania tego rodzaju zabezpieczeń, choć niekiedy też niezależnie od rodzaju zabezpieczeń (tak wyrok Sądu Najwyższego z 22.3.2017 r., sygn. akt III KK 349/16, OSNKW 2017, Nr 9, poz. 50; wyrok SA w Szczecinie z 14.10.2008 r., II AKa 120/08, OSA 2010, Nr 12, poz. 3; M. Dąbrowska-Kardas, P. Kardas, w: Zoll (red.), Kodeks karny, t. 3, 2016, s. 85–87; S. Łagodziński, Glosa do wyroku Sądu Najwyższego z 22.3.2017 r., s. 100–101, komentarz do art. 279 k.k. pod red. Grześkowiak 2021, wyd. 7/ Gałązka).

Ostatecznie jednoznacznie w powyższej kwestii wypowiedział się Sąd Najwyższy w wyroku z 22 marca 2017 r. w sprawie o sygn. III KK 349/16. Orzekł, że włamanie jako sposób działania sprawcy kwalifikowanego typu kradzieży określonej w art. 279 § 1 k.k. nie polega wyłącznie na przeniknięciu sprawcy do wnętrza zamkniętego pomieszczenia na skutek przełamania jego zabezpieczeń, lecz może polegać na przełamaniu zabezpieczeń zamykających dostęp do mienia i jednoznacznie manifestujących wolę właściciela (użytkownika) mienia niedopuszczenia do niego niepowołanych osób. Warto zaznaczyć, że choć orzeczenie to wydano na kanwie sprawy płatności kartą płatniczą w formie tzw. płatności zbliżeniowej przez osobę nieuprawnioną, to ma ono odniesienie znacznie szersze.

Sąd Najwyższy w uzasadnieniu powołanego orzeczenia stwierdził, że

uchwała pełnego składu Izby Karnej Sądu Najwyższego z 25 czerwca 1980 r. w sprawie o sygn. VII KZP 48/79 nie ma mocy wiążącej, ponieważ zgodnie z uchwałą pełnego składu sędziów Sądu Najwyższego z 5 maja 1992 r. uchwały Sądu Najwyższego zawierające wytyczne w zakresie wykładni prawa i praktyki sądowej nie mają mocy zasad prawnych. Orzekł również, z czym sąd okręgowy całkowicie się zgadza, że klasyczna definicja kradzieży z włamaniem była wynikiem nadinterpretacji tekstu ustawy. Wszak ani w przepisie art. 208 k.k. z 1969 r., ani w przepisie art. 279 § 1 k.k. nie ma żadnego wskazania pozwalającego na zwiężającą interpretację włamania jako usunięcia przeszkody materialnej będącej częścią pomieszczenia zamkniętego.

Reasumując, sąd rejonowy dokonał prawidłowej subsumpcji art. 279 §1 k.k. Nieistotne z punktu widzenia niniejszej sprawy jest jaką kwalifikację prawną przyjął Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Północ w Warszawie w sprawie o sygn. akt VIII K 827/17.

Również zarzuty błędów w ustaleniach faktycznych nie były zasadne. Sąd rejonowy nadał prawidłowe znacznie okolicznościom powołanym w apelacji. Swoje stanowisko przedstawił w uzasadnieniu wyroku. Sąd rejonowy słusznie uznał, bacząc na karalność, wielość zachowań, działanie wspólnie i w porozumieniu, że oskarżony jest zdemoralizowany i niesłusznym byłoby nadzwyczajne złagodzenie kary. Prawidłowo również ocenił stopień społecznej szkodliwości czynu, poprawnie uzasadniając swoje stanowisko. Uwzględnił szereg

okoliczności łagodzących (w tym te wyszczególnione przez obrońcę) wymierzając karę blisko dolnej granicy zagrożenia ustawowego.

Choć apelujący nie postawił zarzutu obrazy prawa materialnego – art. 283 k.k. poprzez jego niezastosowanie, wspomnieć należy, że sąd rejonowy prawidłowo uznał, że czyn P. S. wypełnia znamiona typu podstawowego przestępstwa kradzieży z włamaniem. Sąd rejonowy ocenił prawidłowo wszystkie znamiona przedmiotowe i podmiotowe czynu, nadając im prawidłowe znaczenie procesowe.

apelacja obrońcy B. W..

Zarzuty obrazy art. 7 k.p.k. i art. 4 k.p.k. nie są zasadne. Sąd rejonowy prawidłowo przeprowadził, a następnie swobodnie ocenił dowody. Zbadał oraz uwzględniał wszelkie okoliczności przemawiające zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego. Obrońca nie wskazał ani który z dowodów, ani w jakim zakresie został oceniony dowolnie. Nie wskazał też jakie okoliczności na korzyść oskarżonego sąd meriti nie zbadał i nie uwzględnił.

Również zarzut rażącej niewspółmierności kary nie jest zasadny. Sąd rejonowy wymierzając ją prawidłowo zastosował ustawowe dyrektywy jej wymiaru. Uwzględnił przyznanie się oskarżonego do popełnienia czynu i złożenie wyjaśnień.

Sąd rejonowy również prawidłowo orzekł o naprawieniu szkód. Apelacja nie zawiera argumentacji w jakim zakresie popełnił błąd i jaka powinna być prawidłowa wysokość szkód.

apelacja obrońcy R. W..

Zarzut obrazy art. 7 k.p.k. nie jest zasadny. Sąd rejonowy prawidłowo przeprowadził dowody, a następnie swobodnie je ocenił. Wyniki analizy poprawnie przedstawił w uzasadnieniu wyroku. O tym, że R. W. stosował przemoc oraz groźby bezprawne, a także znieważył słowami powszechnie uważanymi za obelżywe funkcjonariuszy Policji zeznawali wiarygodnie funkcjonariusze w trakcie postępowania przygotowawczego. Zeznania potwierdzili przed sądem.

Sąd rejonowy nie rozstrzygnął się na niekorzyść oskarżonego niedających się usunąć wątpliwości, gdyż takich wątpliwości nie miał. Nie obrazil więc art. 5 § 2 k.p.k.

Wniosek

apelacja obrońcy P. S.:

1) zmiana zaskarżonego wyroku poprzez uznanie, że oskarżony popełnił czyn z art. 278 § 1 k.k. zamiast czynu z art. 279 § 1 k.k. oraz wymierzenie najniższego przewidzianego prawem wymiaru kary, umożliwiającego orzeczenie kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, jak również rozważenie zastosowania instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary;

ewentualnie, na wypadek nieuwzględnienia zarzutu z pkt III,

2) zmiana zaskarżonego wyroku poprzez uznanie, że oskarżony popełnił czyn z art. 279 § 1 k.k. w typie uprzywilejowanym, określonym w art. 283 k.k. oraz o wymierzenie oskarżonemu najniższego przewidzianego prawem

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

Zwiężle o powodach uwzględnienia okoliczności	
ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
5.1.1	Przedmiot utrzymania w mocy
wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie z 21.12.2022 r. sygn. akt V K 875/19 w stosunku do oskarżonych P. S., B. W., R. W.	
Zwiężle o powodach utrzymania w mocy	
Wnioski apelacji nie zasługiwały na uwzględnienie.	
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
5.2.1	Przedmiot i zakres zmiany
Zwiężle o powodach zmiany	

1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia	
5.3.1.1.1.	# art. 439 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia	
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości # art. 437 § 2 k.p.k.

Zwiężle o powodach uchylenia		
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II	Sąd zasądził koszty nieopłaconej pomocy prawnej na rzecz na rzecz adw. M. Ł., adw. K. P. (2), gdyż nie zostały uiszczone.
III	Sąd zasądził wydatki poniesione przez adw. K. P. (2), gdyż zostały poniesione.
IV	Sąd zwolnił oskarżonych P. S., B. W., R. W. od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze ze względów słuszności.

PODPIS

1.11. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca P. S.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie z 21.12.2022 r. sygn. akt V K 875/19 w stosunku do oskarżonego P. S.		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa		

	materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# Zmiana

1.12. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	2		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca B. W.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie z 21.12.2022 r. sygn. akt V K 875/19 w stosunku do oskarżonego B. W.		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.13. zaskarżenia	Granice
-----------------------------	----------------

Kolejny numer załącznika	3		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca R. W.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie z 21.12.2022 r. sygn. akt V K 875/19 w stosunku do oskarżonego R. W.		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym		

	wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana